

Edgar Tarrés presenta la novel·la 'Quan el silenci crida', a Roses

L'autor oferirà un acte "especial i sonor" dimecres al vespre, a la biblioteca, acompanyat del filòsof Jordi Pigem

L'autor presenta el llibre a la biblioteca

SÒNIA FUENTES

Les paraules que donen vida a 'Quan el silenci crida', la primera novel·la d'Edgar Tarrés, recullen tot l'aprenentatge que l'autor ha viscut els darrers temps. Fa un any va decidir escoltar la veu que el cridava dins seu i la seva vida va fer un gir a través de la música i el so. Ara ho comparteix en una història de canvi i superació a través del viatge iniciàtic que emprèn el seu protagonista i de la gent que

troba pel camí.

"Tots portem un talent dins nostre que ens fa singulars", explica Edgar Tarrés, autor del llibre editat per Sonido Alquímic. L'obra narra la història d'un jove antropòleg que viu sense rumb, fins que una aventura màgica transforma la seva existència. El filòsof Jordi Pigem presenta la novel·la aquest dimecres 28 a la biblioteca de Roses (20.00 hores). "Serà un acte especial i sonor", diu Tarrés. El 5 d'octubre, a Llibres Low Cost de Figueres.

La seva primera novel·la ha tardat 18 anys a veure la llum... Com ha estat el procés d'escriptura?

Al principi tenia unes inquietuds, amb 21 o 22 anys, diferents de les d'ara, que en tinc 41. És una novel·la molt viva que ha canviat a mida que ho he fet jo, i això és interessant. Quan comences a llegir-la pot no semblar-ho, però és una història per aprofundir en el coneixement humà. El títol té molt a veure amb el projecte que fa un any vaig arrancar amb la música i el so com a element de guariment i de creixement personal: sol venir a mi gent que sent alguna cosa dins i no sap què és, que fa coses que no el porten enlloc, i senten aquesta crida, aquesta cosa dins seu, això és el que em va donar la clau per acabar de lligar la història del llibre..

Al llibre, tres espais s'entrelliguen entorn la troballa d'un llibre antic...

Hi ha tres parts, tres espais i temps diferents. Comença en el temps actual, però també hi ha tot un capítol dedicat a l'època abbàsida, a principi de mil·lenni, amb Bagdad, Samarcanda i la ruta de la seda i allà es genera una història. La tercera part parla de la invasió xinesa al Tibet i del tema del budisme. Aquests tres punts del temps es relacionen en la història, on he volgut recollir tot el que m'agrada, com ara viatjar. Faig un homenatge als llocs que m'apassionen com Budapest, Romania, Rodes, l'Índia i parlo de tot el que he anat aprenent a través dels diferents personatges.

El personatge principal està inicialment una mica perdut, però viurà tot un canvi...

Sí, és un jove antropòleg que està perdut i té una vida sense gaire sentit. La 'casualitat' fa que rebi aquest llibre i tota la vida li canvia de dalt a baix, a poc a poc va entenent tot i comença un viatge iniciàtic. Tot i així no és una novel·la que tingui un final, sinó que és l'inici d'una altra gran aventura, dóna peu a mostrar a la gent que les coses mai s'acaben, quan algú, per exemple, rep una desgràcia, no tot queda allà, si tu tens ganes de continuar, no has fracassat en res, sinó que has de continuar mentre tinguis forces.

Aquest és un dels molts missatges del llibre, quin seria per a vostè el més important?

He escrit les coses que em bullien a dins, el que he après jo, el que he après de la gent, tot el que la gent aprèn als tallers i xerrades que faig... i per a mi el missatge més important és que tots portem alguna cosa molt especial a dins, un talent que ens fa diferents, singulars, ho crec aferrissadament i hem de fer el possible per treure-ho. Quan aconseguim crear una vida al voltant d'allò que ens omple, la nostra passió, tindrem una vida plena. Sovint la meua feina consisteix a trobar allò que portem a dins, i de vegades és molt difícil treure-ho, perquè no ens ensenyen: quan naixem ens porten a l'escola, tots hem de saber el mateix i et diuen que quan siguis gran, si treus bones notes, tindràs una feina, i resulta que després tindràs un cap que et seguirà marcant i potser no fas res especial, perquè ja des de l'escola, cada cop que vols fer alguna cosa diferent, et marquen (en general). Quan del que es tracta és fer coses extraordinàries, diferents, que aportin valor a la nostra societat, tots ho podem fer, però ho tenim guardat a dins a través de les nostres creences, manera de pensar...

Com podem treure-ho, com ho fa el personatge del llibre per canviar i superar-se?

Si vius el dia a dia a tope, sense aturar-te, no tens temps de crear el teu silenci i és quan crees el teu silenci –la meditació és la millor eina– que et permet entrar en contacte amb tu mateix. Si no crees un silenci, si no et buides, no et pots omplir de coses noves... És un treball de comunicació, i això és el que explica el llibre: tot ho tenim dins, però ho busquem fora. La mort d'un familiar proper, per exemple, ens pot portar a mirar endins. Per mi la mort és molt present, i està molt present al llibre, és molt important, tots hi arribarem tard o d'hora i la mort –que per a mi és un continuar– és un aprenentatge molt gran que t'ensenya a mirar cap a tu. Al llibre, el protagonista anirà trobant diferents persones a través dels seus viatges, petits mestres dels quals anirà

aprenent. El llibre és un diàleg entre cultura, espiritualitat i ciència i ens mostra el camí del que hem de fer: viatjar, obrir-nos al món. Jo sempre dic que hem d'estar oberts al sí, hem de creure-ho tot, perquè així s'obre un món i és el que et portarà a viure experiències al·lucinants, dubtar no porta enlloc i d'aquí a deu anys seguirem igual.

Al principi de la novel·la trobem una crítica cap a les xarxes socials. No ajuden gaire al procés de mirar endins...

Sí, és un tema que vaig incorporar més tard a la novel·la per la importància que té. Les xarxes socials poden ser molt bones, però la gent les utilitza per treure la seva pitjor part... Hi ha gent molt tímida que a les xarxes es crea una altra realitat molt superficial. També hi ha una crítica al fet de seguir les pautes que la societat marca, de no seguir allò establert per treure la singularitat pròpia. També es parla de la religió, de com la religió catòlica ha estat molt tancada a l'hora d'obrir-se a moltes coses i com això ha fet mal a moltes generacions.

La música ha contribuït que la seva vida fes un gir i en el llibre té un paper cabdal.

La música és molt important, l'últim any vaig deixar la meva feina per dedicar-me al que m'agradava: la música i escriure, per això vaig decidir incorporar a la novel·la l'experiència dels meus tallers, del projecte Sonido Alquímico, que ha canviat la meva forma de viure.

Aquest canvi li va ser difícil?

Les persones viuen un desenvolupament espiritual, ja sigui a través del dolor, per la mort d'algú estimat, per exemple, o bé per certa inquietud. Quan l'ànima crida, s'engega un procés, llavors comences a viure experiències, situacions i vas entenent millor el que et passa. En el meu cas, em vaig adonar que havia de tirar pel camí que volia, no pel que se m'imposés. Tenim una vida i va passant el temps.

L'experiència amb el so ens pot canviar la vida?

La gent ho rep de seguida, és directe. Faig de voluntari a la Fundació Roses contra el Càncer i hem vist com entrava gent plorant i sortia rient. Noten l'energia del so a dins seu, és molt físic. Una hora de so no canvia la vida, però ajuda a canviar la manera de pensar, a reduir l'estrès, és un treball personal. La malaltia és com el cos, et diu que alguna cosa no funciona, hi ha gent que quan sap per què li ha sortit, veu que la malaltia desapareix. A través del silenci, de la música, pots descobrir-ho.

Font del document:

http://www.emporda.info/cultura/2016/09/27/edgar-tarres-presenta-novella-silenci/330091.html?utm_source=rss